

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 420/09-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. Č., K., zastúpenej advokátom JUDr. M. O., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 235/2008 z 21. júla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Č. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2009 doručená sťažnosť V. Č. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžo 235/2008 z 21. júla 2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka si ako oprávnená osoba uplatnila na Obvodnom pozemkovom úrade v Č. (ďalej len „pozemkový úrad“), nárok na navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli vyvlastnené jej právnym predchodcom.

Svoj nárok si uplatnila podľa § 3 ods. 1 písm. o) zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“).

Podľa § 3 ods. 1 písm. o) reštitučného zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu.

Pozemkový úrad rozhodol o nároku sťažovateľky rozhodnutím sp. zn. 45-003/2006 z 27. septembra 2006 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie pozemkového úradu“) tak, že jej nenavrátil vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam a ani jej nepriznal za ne právo na náhradu, pretože dospel k názoru, že v danej veci neboli splnené podmienky na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa § 2 a § 3 reštitučného zákona.

Sťažovateľka sa žalobou podanou Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia pozemkového úradu. Vo svojej žalobe namietala, že parcela č. 3644, 3644/1, ktorú kúpili jej právní predchodcovia v celosti, sa časom rozdelila na viacero parciel a na ňu prešla parcela č. 3644/4, ktorá má len 577 m², a nevie, ako boli parcely č. 3644/1, č. 3644/5 a č. 3644/3 prepísané na nových majiteľov. Ďalej namietala nedostatočne zistený skutkový stav pozemkovým úradom a jeho nesprávne právne posúdenie veci. Poukazovala na rozpor tvrdení pozemkového úradu s obsahom spisu. Dôvodila, že podľa geometrického plánu z 23. januára 1980 boli s manželom vedení

ako bezpodieloví spoluvlastníci pôvodného pozemku parcely č. 3644/1 o výmere 2239 m². Súčasne uviedla, že nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj právneho stavu pozemkovým úradom a správou katastra podľa jej názoru vyplýva z dôvodu existencie silných lokálnych väzieb a zaujatosti. Namietala, že pracovníci správy katastra jej dlhodobo odopierajú vydať všetky súvisiace podklady a znemožňujú jej získať všetky podstatné dôkazy a informácie.

Krajský súd rozhodol o žalobe sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 10 Sp 41/2006 z 11. júla 2008 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým rozhodnutie pozemkového úradu ako vecne správne potvrdil. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia pozemkového úradu a konania, ktoré mu predchádzalo, uviedol, že sťažovateľka nespĺňa podmienky ustanovené v § 2 a § 3 reštitučného zákona, a preto jej nenavrátil vlastnícke právo a nepriznal nárok na náhradu za pozemky, a to z dôvodu, že sporné pozemky neprešli na štát alebo inú právnickú osobu v rozhodnom období, t. j. od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3 reštitučného zákona, a tiež preto, že sťažovateľka nepreukázala vlastníctvo pôvodného vlastníka k pôvodným parcelám. Krajský súd mal preukázané, že sťažovateľka si uplatnila na pozemkovom úrade v zákonnej lehote nárok podľa reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území K., oprávnenosť si odvodzovala po nebohom manželovi S. Č. a reštitučný nárok si uplatnila podľa § 3 ods. 1 písm. o) reštitučného zákona. Krajský súd ďalej uviedol, že z výpisov pozemkovej knihy pôvodných parcel, ku ktorým si sťažovateľka uplatnila reštitučný nárok, a ani z identifikácie parcel vyhotovenej správou katastra k týmto pozemkom nevyplýva, že by S. Č. patrilo k pozemkom vlastníctvo alebo spoluvlastníctvo, a sťažovateľka v správnom konaní k preukázaniu vlastníctva pôvodného vlastníka k sporným pozemkom nepredložila žiadne dôkazy, okrem dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku k parcele č. 3644/4 o výmere 577 m², katastrálne územie K. zo 16. júna 1980. Podľa názoru krajského súdu preto pozemkový úrad nemohol vyhovieť reštitučnému nároku, lebo listinné dôkazy a podklady nepreukazovali vlastníctvo pôvodného vlastníka, od ktorého by sťažovateľka mohla odvodiť svoje postavenie ako oprávnenej osoby a zároveň preukázať, že v rozhodnom období došlo k prechodu vlastníctva na štát.

Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka odvolání, na základě kterého nejvyšší soud rozsudkem sp. zn. 1 Sžo/235/2008 z 21. júla 2009 rozsudok krajského soudu potvrdil. Nejvyšší soud sa vo svojom rozsudku stotožnil so závermi krajského soudu, že na základe skutkových okolností v danej veci nevyplýva vlastníctvo k pozemkom v prospech jej nebohého manžela, ku ktorým si stěžovatelka uplatnila reštitučný nárok.

Stěžovatelka vidí porušenie svojich označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho soudu v tom, že najvyšší soud sa jej „námietskami uvedenými v odvolaní proti rozsudku krajského soudu síce formálne zaoberal, ale vôbec nevysvetlil rozhodné skutočnosti osvojené pri svojom rozhodovaní, resp. nezohľadnil vady správneho konania, ktoré mali priamy vplyv na vady rozhodnutia obvodného pozemkového úradu“. Podľa jej názoru sa rozhodnutie „ťažiskovo zakladá iba na skutočnosti, že... nebohý manžel nebol zapísaný ako vlastník pozemkov“. Preto je podľa názoru stěžovatelky napadnuté rozhodnutie najvyššieho soudu aj „napriek značnému rozsahu odôvodnenia“ neústavné, arbitrárne a najmä hrubo poškodzujúce jej „vlastnícke právo, ako aj právo na súdnu a inú právnu ochranu“.

Stěžovatelka sa nestotožňuje s hodnotením najvyššieho soudu, že geometrický plán, ktorý predložila na preukázanie svojej oprávnenosti, na ktorom bola s manželom uvedená ako bezpodielový spoluvlastník pozemkov, „bol vypracovaný zrejme iba za účelom zriadenia práva osobného užívania k pozemkom v ňom vyznačených, a nie za účelom prevodu pozemkov“. Podľa názoru stěžovatelky na „vyslovenie uvedeného záveru... niet racionálneho dôvodu, nakoľko geometrický plán v praxi slúži najmä ako podklad pri prevodoch nehnuteľností a zmluvnej dispozície s nimi“.

Podľa stěžovatelky najvyšší soud vo svojom rozsudku „obvodnému pozemkovú úradu nevytkol..., že z katastra nehnuteľností nevyžiadal všetok spisový materiál vzťahujúci sa k vlastníctvu predmetných pozemkov a nadobúdacím titulom týchto pozemkov“.

Stěžovatelka v sťažnosti navrhla, aby ústavný soud vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho soudu, aby tento rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade najvyššieho súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým

postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s hodnotením dôkazov a s právnym názorom najvyššieho súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení a hodnotením skutkového stavu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotnými rozhodnutiami došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu uvádza, že najvyšší súd sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky, a nezistil pritom žiadnu skutočnosť signalizujúcu svojvoľný postup najvyššieho súdu, ktorý by nemal oporu v zákone.

Najvyšší súd sa oboznámil so spisovým materiálom krajského súdu, súčasťou ktorého bol aj administratívny spis pozemkového úradu, jeho postupom v správnom konaní, ako aj s vykonanými dôkazmi a v celom rozsahu sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že na základe skutkových okolností v danej veci nevyplýva vlastníctvo k pozemkom, ku ktorým si sťažovateľka uplatnila reštitučný nárok v prospech jej nebohého manžela. Najvyšší súd ďalej uviedol:

„Z výpisov pozemkovej knihy pre kat. úz. K. na žiadané pozemky a to vložka č. 2213 (parc. č. 3903), vl. č. 2212 (parc. č. 3904) a vl. č. 602 (parc. č. 3905) vyplýva, že ako pôvodní vlastníci, resp. spoluvlastníci uvedených pozemkov sú uvedené iné osoby ako S. Č., od ktorého si navrhovateľka odvodzovala svoj reštitučný nárok. Správny orgán v preskúmvanej veci správne a v súlade so zákonom postupoval, keď napriek tomu, že navrhovateľka v správnom konaní nepredložila listiny preukazujúce vlastníctvo jej nebohého manžela k pozemkom uplatneným v reštitučnej žiadosti, si zadovážil listiny preukazujúce vlastníctvo k uplatneným pozemkom. Zo skutkových zistení na základe výpisov z pozemkovej knihy, identifikácie parciel ako aj z geometrického plánu z roku 1980 a kópie katastrálnej mapy v danej veci vyplýva, že pozemky parc. č. 3903, 3904 a 3905 boli

rozparcelované, v rámci ktorého procesu vznikla parc. č. 3644/1, ktorá bola následne rozdelená na parc. č. 3644/1, 3644/3 a 3644/4 a to na základe geometrického plánu z 23. 1. 1980, pričom pozemok parc. č. 3644/4 bol daný do osobného užívania navrhovateľky a jej manžela na základe rozhodnutia ONV v Č., finančný odbor č. Fin 432/80/maj z 13. 6. 1980 a Dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku zo dňa 16. 6. 1980 č. RII 78/80.“

K námietke sťažovateľky, že prvostupňový súd sa náležite nezaoberal námietkami uplatnenými v jej opravnom prostriedku a „*nechal bez povšimnutia*“, že podľa geometrického plánu boli s manželom S. Č. vedení ako bezpodieloví vlastníci pôvodného pozemku – parcela č. 3644/1 o výmere 2239 m², najvyšší súd ozrejmil sťažovateľke, prečo nemohol považovať predložený geometrický plán za listinu preukazujúcu vlastnícke právo k nehnuteľnosti, keď uviedol:

„Z výkazu výmer geometrického plánu z 23. 1. 1980 vyplýva zápis doterajšieho stavu, kde je zapísaná EN parc. č. 3644/1 lúka, vo výmere 2239 m², LV č. 1049 a zápis nového stavu parc. č. 3644/1, lúka, vo výmere 1437 m² v časti vlastník, užívateľ (437), a parc. č. 3644/3, lúka, vo výmere 225 m² a parc. č. 3644/4, lúka vo výmere 577 m² a pri obidvoch týchto parcelách v časti vlastník, užívateľ je uvedený Č. S. a V. Geometrický plán je geometrickým znázornením pozemkov a je podkladom pre zmeny alebo iné úpravy pozemkov v katastrálnom operáte, nikdy však nie je sám osebe vlastníckou listinou, preukazujúcou vznik, zmenu alebo zánik vlastníckeho práva k pozemku. V roku 1980 bol predmetný geometrický plán vypracovaný zrejme za účelom zriadenia práva osobného užívania k pozemkom v ňom vyznačených. Z uvedeného dôvodu navrhovateľku alebo jej nebohého manžela nie je možné považovať za pôvodného vlastníka pozemku parc. č. 3644/1, lúka vo výmere 2239 m².“

Najvyšší súd napokon neprihliadol ani na námietku sťažovateľky, ktorou vyjadrila pochybnosti o nezaujatosti pracovníkov správy katastra, ktorí podľa jej názoru predkladali pozemkovému úradu všetky podklady, o ktoré tento oprel svoje rozhodnutie, pretože je zrejmé, že zmluvy, ktorými disponoval jej manžel pred smrťou, neboli pozemkovému úradu vydané. K namietanému najvyšší súd uviedol, že „... z obsahu administratívneho spisu

nevyplýva, že takúto námietku navrhovateľka vzniesla v priebehu správneho konania, a preto sa ňou správny orgán nemohol ani zaoberať. Žalovaný správny orgán postupoval správne, keď na uplatnené pozemky si žiadal od správy katastra identifikáciu parciel ako technický podklad, akým spôsobom boli evidované žiadané pozemky v katastri nehnuteľností, pričom identifikácia parciel nie je dôkazom o tom, kto je vlastníkom pozemkov a ani dôkazom o tom, na základe akého titulu uvedený vlastník nadobudol vlastníctvo k nemu. Podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona práve navrhovateľku zaťažovala povinnosť preukázať splnenie zákonných podmienok podľa § 3 reštitučného zákona, teda predložil vlastnícke listiny, z ktorých by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti vyplývalo vlastníctvo pôvodného vlastníka, od ktorého si uplatňovala svoj reštitučný nárok, pričom navrhovateľka si túto povinnosť v správnom konaní pred žalovaným správnym orgánom nesplnila. Na dôvažok navrhovateľka túto svoju námietku ani bližšie neodôvodnila. Odvolací súd vzhľadom na uvedené jej námietku považoval za nedôvodnú, nemajúcu vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu.“.

V závere napadnutého rozsudku najvyšší súd uviedol:

„Pokiaľ navrhovateľka v konaní tvrdila, že splnila zákonné podmienky v zmysle ustanovení reštitučného zákona, bolo jej povinnosťou podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona v spojení s § 33 ods. 1 Správneho poriadku predložiť správnemu orgánu alebo mu navrhnúť také dôkazy, ktoré by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti jej tvrdenie potvrdzovali. Nesplnenie si tejto povinnosti malo za následok neunesenie dôkazného bremena spôsobujúce neprihliadnutie na takéto tvrdenie. Správny orgán postupujúc podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správne zisťoval skutočný stav vo veci, pričom z listinných dôkazov tvrdenia uvádzané navrhovateľkou v žiadosti o navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady k pozemkom sa nepreukázali. Súčasne z predloženého administratívneho spisu nevyplýva, že by správny orgán listinné podklady, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia a svoj právny záver, zadovážil v rozpore so zákonom, resp. že by nekonal v súčinnosti s navrhovateľkou.“

Ústavný súd k uvedenému uvádza, že Správny poriadok je všeobecným predpisom (lex generalis) upravujúcim jednotlivé procesy prebiehajúce vo verejnej správe. Z tohto jeho

postavenia vyplýva, že právnú reguláciu správneho konania často predstavuje aj veľké množstvo osobitných predpisov (*lex specialis*), ktoré môžu obsahovať úpravu odlišnú od procesných pravidiel zakotvených v Správnom poriadku. Tak je to aj v prípade reštitučného zákona, v ktorom sa v § 5 ods. 1 prvej vete uvádza, že právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v obvode ktorého vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3 reštitučného zákona. Z uvedenej formulácie jednoznačne vyplýva, že v konaní o reštitučnom nároku sťažovateľky spočíva dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania splnenia hmotno-právnych podmienok na priznanie reštitučného nároku výlučne na nej. Táto podoba právnej úpravy má prednosť pred všeobecnými ustanoveniami Správneho poriadku zakotvujúcimi v určitých prípadoch povinnosť správneho orgánu (a nielen účastníka konania) náležite objasniť skutočný stav veci, a preto pozemkový úrad i oba sudy postupovali pri posudzovaní sťažovateľkinho nároku podľa názoru ústavného súdu v súlade s reštitučným zákonom.

Ústavný súd sa presvedčil, že najvyšší súd svoje rozhodnutie dostačujúco a ústavne konformným spôsobom odôvodnil tak, ako to vyžadujú príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (najmä § 157), a uviedol, akými úvahami sa pri rozhodovaní spravoval. Ústavný súd ďalej konštatuje, že najvyšší súd v predmetnej veci rozhodoval v súlade s princípmi spravodlivého procesu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy a jeho rozhodnutie nemožno označiť ako svojvoľné, pretože predstavuje výraz nezávislého súdneho rozhodovania, ktoré nevybočilo z medzí ústavnosti. Skutočnosť, že najvyšší súd a pred ním krajský súd vyslovili právny názor, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, nezakladá sama osebe dôvodnosť podanej sťažnosti.

Ústavný súd na základe citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že jeho výklad právnych predpisov je ústavne udržateľný, keďže sa vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi sťažovateľky, a zároveň nezistil, že by samotné rozhodnutie vykazovalo prvky arbitrárnosti.

Ako už bolo uvedené, podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

Ústavný súd v danej veci nezistil, že by napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu hmotnoprávnych alebo procesnoprávnych predpisov, ktoré by mohlo indikovať príčinnú súvislosť s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2009